

Enderrock | Joaquim Vilarnau | Actualitzat el 07/08/2022 a les 11:55

Serrat s'acomiada de l'Empordà

El Noi del Poble Sec actuar al Festival de la Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols

Últim concert de Serrat a l'Empordà | Xavier Casals

L'avantatge de tenir un repertori com el de **Joan Manuel Serrat** és que facis la tria que facis, tens molts números d'encertar-la. L'inconvenient és que facis la tria que facis, et deixaràs fora cançons emblemàtiques. Això és el que li va passar a **Serrat** ahir a Sant Feliu de Guíxols en el marc del 60è Festival Porta Ferrada. Va cantar dues hores, però si hagués estat pel seu públic i per les cançons concretes que se li van demanar, es podria haver allargat dues hores més.

L'expectació era màxima quan, poc després de les deu de la nit, van començar a sonar les notes de "Temps era temps". Va cantar i va compartir reflexions i anècdotes. Va explicar que havia volgut venir personalment a acomiadar-se ("hauria sigut lleig que enviés algú altre") tot advertint que encara li queden uns quants concerts i va deixar anar notes d'humor negre, dient que per si de cas li passa alguna cosa "guardin l'entrada, sempre podran dir ?jo hi era".

Serrat a Sant Feliu de Guíxols Foto: J.V.

El cantant va anar combinant en tot moment cançons en català i en castellà seguint amb "L'àngel de la guarda" i "El carrusel del Furo". Aquí va fer les primeres confessions: "El Furo era el meu avi. El que passa és que ell no era firaire. Furo era el malnom familiar. I el vaig convertir en el protagonista d'una de les meves cançons".

Després va enfilat amb "Romance de Curro el Palmo", "Señora", "Seria fantàstic", "Me'n vaig a peu" (que segons va explicar va estrenar a Sant Feliu de Guíxols el 1967), "Es caprichoso el azar" i "Algo personal" i "Cançó de matinada".

Joan Manuel Serrat a Porta Ferrada Foto: J.V.

La segona part va ser per a "Cançó de bressol", "Barcelona i jo" i una llarga recreació de "No hago otra cosa que pensar en tí", durant la qual va presentar els set músics que el van acompanyar tota l'estona: Ricard Miralles al piano, Josep Mas 'Kitflus' als teclats, Úrsula Amargós al violí, Vicente Climent a la bateria, Rai Ferrer al baix i contrabaix, David Palau a la guitarra i José Miguel Sagaste als vents. La descàrrega final va ser per "Hoy puede ser un gran día", "Pare", "Mediterráneo" i "Cantares". A l'hora dels bisos, menys dels previstos: "El meu carrer", "Fiesta" i "Paraules d'amor".

Serrat va estar proper, càlid i divertit. Va saber trobar diferents tons, que van passar de l'intimisme d'"El meu carrer" al tractament d'himne de "Para la libertad".

Comiat de Serrat a la Costa Brava Foto: J.V.

Tot va funcionar perfectament: el disseny de l'escenari, el tractament de la llum, la qualitat del so? Però cal destacar les imatges projectades que van il·lustrar les cançons; algunes més suggeridores i altres més previsibles, però totes defugint el tòpic i comportant-se com un element complementari a la cançó que s'interpretava.

En els seus parlaments **Serrat** va agrair al públic que l'ha seguit des del començament ("i als que se n'han anat i als que s'han incorporat més tard"); va voler destacar la feina dels productors i dels músics i va tenir un record i reconeixement per a tots els que fan bones cançons. No té l'energia ni la veu a ple rendiment, òbviament, però manté intacta la seva extraordinària capacitat de connectar i comunicar-se amb el públic. Als seus 78 anys es va marcar un concert de prop de dues hores sense parar ni un moment, encara que va acabar advertint-nos que "l'esperit va per una banda i l'envàs per una altra".